

گرامی باد اول ماه مه، روز جهانی طبقه کارگر!

اول ماه مه امسال، کارگران جهان در شرایطی روز جهانی خود را پاس می‌دارند که نظام ظالمانه سرمایه داری در همه جای جهان، حقوق و دستاورد های مبارزاتی طبقه کارگر را آماج حملات خود قرار داده است.

سرمایه داری جهانی که عامل اصلی فقر و فلاکت، بیکاری، تورم، بی خانمانی، ستم ملی، جنگ و سایر ناهنجاری های اجتماعی در جهان است در غیاب طبقه کارگر متشکل و سازمان یافته در سطح بین المللی و در شرایط فقدان یک رهبری کمونیستی انقلابی، یک تاز میدان گردیده و در تلاش است تا هرگونه حق و حقوق کارگران جهان و به ویژه کارگران کشورهای تحت سلطه را از آنها سلب نماید.

سرمایه داری انحصاری جهانی در حالیکه در کشورهای تحت سلطه، کارگران را از بسیاری از حقوق برحق شان محروم ساخته، می‌کوشد این بی حقوقی را به کارگران کشورهای متروپل نیز تحمیل نماید.

در ایران، امپریالیسم جهانی با کمک همه جانبه خود به رژیم سرکوبگر جمهوری اسلامی، شرایطی ایجاد کرده که در آن کارگران ما علیرغم کار طاقت فرسای شان در فقر و فلاکت گرفتار آمده و این وضع هر سال وخیم تر و وخیم تر می‌شود. در چنین شرایطی ست که در حالیکه کارگران ایران فاقد هرگونه تشکل مستقل کارگری می‌باشند، رژیم دیکتاتوری حاکم در چارچوب سیاست های فریبکارانه اش، از برگزاری "آزادانه" اول ماه مه و اجازه دادن به کارگران برای راهپیمایی در خیابان ها صحبت می‌کند. البته کارگران فقط باید در مسیر بسیار کوتاهی (در تهران از میدان مخابراتالدوله تا بهارستان) راهپیمایی نمایند که آنهم صدا البته زیر "رهبری" خانه کارگر ضدکارگری جمهوری اسلامی صورت خواهد گرفت. با توجه به همه محدودیت ها و ترفندهائی که برای راهپیمایی کارگران در روز اول ماه مه در نظر گرفته شده، علیرضا محجوب، دبیر کل خانه کارگر رژیم، اعلام داشته است که به هیچ وجه "این راهپیمایی بر علیه نظام نیست".

چنین است که رژیم ضدکارگری جمهوری اسلامی در حالیکه مدعی می‌شود برگزاری جشن روز اول ماه مه در ایران آزاد است آن را از محتوای واقعی خود خالی می‌کند! چگونه ممکن است کارگران در ایران به طور "آزاد" در اول ماه مه به خیابان ها بیایند، ولی بر علیه نظام موجود که بانی و موجد همه بدبختی های آنها و جنایاتی است که در حق طبقه کارگر اعمال می‌شود، حرکت نکنند؟! اساسا اول ماه مه روزی است که طبقه کارگر ضدیت خود بر علیه نظام سرمایه داری را اعلام می‌کند. در ایران نیز اگر قرار باشد طبقه کارگر "آزادانه" در اول ماه مه دست به راهپیمایی بزند شعارها و خواست های طبقاتی خود را سر خواهد داد و خواستار نابودی نظام سرمایه داری و سرنگونی حکومت سرمایه داران وابسته در ایران خواهد شد. تنها به عنوان نمونه می‌توان پرسید که چگونه ممکن است در کنشوری که بنابه گفته دبیر کل به اصطلاح "خانه کارگر" اش، علیرضا محجوب، "۴۳ درصد" از کارگران اش به صورت "قراردادی" مشغول کارند، کارگران به خیابان ها بیایند و علیه نظام سرمایه داری وابسته ایران و علیه رژیمی که نگهدارنده آن است، دست به اعتراض نزنند؟! امروز دیگر شرایط طاقت فرسای زندگی کارگران ایران بر کسی پوشیده نیست. به طور رسمی حدود نیمی از کارگران ایران به صورت قراردادی کار می‌کنند؛ یعنی هیچگونه امنیت شغلی ندارند و از هیچگونه بیمه اجتماعی نیز برخوردار نمی‌باشند و به طور کلی عملا زیر پوشش همان قانون کار ادعائی خود رژیم نیز قرار ندارند. و این در شرایطی است که تمامی کارگران کارگاه های زیر پنج نفر از شمول قانون کار خارج شده اند و کارگران کارگاه های زیر ده نفر نیز از شمول حدود ۳۰ ماده قانون کار خارج گردیده اند. به واقع سرمایه داری وابسته ایران و رژیم حافظ اش، جمهوری اسلامی، در این سال ها کارگران ایران را دسته دسته از شمول قانون به اصطلاح کارشان نیز خارج ساخته و شرایط استثمار و چپاول هر چه بیشتر کارگران را کاملا تسهیل نموده اند. از سوی دیگر می‌بینیم که کارفرمایان دسته دسته کارگران را به بهانه های مختلف اخراج کرده و با جلوگیری از افزایش دستمزدها در حد نرخ تورم، آنها را در ابعاد هر چه بیشتری در فقر و فلاکت غوطه ور ساخته و در چنین شرایطی حتی از پرداخت همین حداقل حقوق رسما پذیرفته شده آنها نیز سر باز می‌زنند. برای درک ابعاد گسترده جهنمی که کارفرمایان برای کارگران ما بر پا ساخته اند نگاهی به سطح بسیار نازل زندگی کارگران و ابعاد فقر آنان، شدت استثمار زنان شاغل، کار کودکان و اشاعه اعتیاد و نرخ بالای خودکشی در صفوف کارگران، خود به اندازه کافی گویاست.

واقعیت این است که کارگران با همه وجود خواهان نابودی آن شرایط جهنمی هستند که در آن بسر می‌برند. اما ضعف اساسی آنها برای مقابله با این شرایط دهشتناک، پراکندگی صفوف شان، فقدان تشکل های مستقل کارگری و عدم برخورداری از یک سازمان انقلابی کمونیستی می‌باشد. در شرایطی که بدون نابودی نظام سرمایه

داری وابسته و بدون سرنگونی رژیم سرکویگر جمهوری اسلامی امکان دستیابی به رهائی فراهم نمی گردد، تجربه ثابت کرده که بدون تلاش جهت فائق آمدن بر پراکندگی صفوف طبقه کارگر و بدون هدایت مبارزات طبقه به وسیله سازمانی انقلابی که با توجه به سلطه دیکتاتوری بتواند ادامه کاری لازم مبارزه سیاسی را تضمین نماید، امکان پیروزی به دست نمی آید. این وظیفه ای است که شرایط در مقابل همه انقلابیون کمونیست و کارگران پیشرو قرار داده است. روز جهانی کارگر را با گام برداشتن در این راستا پاس بداریم.

زنده باد اول ماه مه، روز جهانی کارگر!
مرگ بر رژیم وابسته به امپریالیسم جمهوری اسلامی!
برقرار باد جمهوری دمکراتیک خلق، به رهبری طبقه کارگر!
زنده باد انقلاب! زنده باد کمونیسم!

با ایمان به پیروزی راهمان
چریکهای فدایی خلق ایران
۵ اردیبهشت ۱۳۸۳